

Poezia "Vara" de George Cosbuc - pastel

Potrivit definiției date de Dictionarul Explicativ al limbii române, pastelul reprezintă o specie a poeziei lirice care cultiva descrițiile de natură, prin intermediul cărora sunt relevate uneori stările sufletești ale autorului.

Referindu-se la pastelurile lui Vasile Alecsandri, Titu Maiorescu dădea o definiție destul de largă asupra acestor specii literare. Criticul afirmă că pastelurile sunt un sir de poezii, cele mai multe lirice, de regulă descrieri, câteva idile, toate însufletite de o simțire atât de curată.

Criticul Garabet Ibraileanu a consacrat poeziei "Vara" o amplă analiză critică, apreciind-o drept cea mai lirică din opera lui Cosbuc și, în același timp, cea mai frumoasă.

"Vara" este un imn închinat naturii, un tablou în versuri prin descrierea unui moment al verii, anotimp care declanșează optimismul unui om care se simte o parte din natură, așa cum afirmă însuși Ibraileanu.

Atitudinea autorului este contemplativă în fața acestei atmosfere de frumusețe, de bogăție.

În prima strofă domina imaginile vizuale: "Priveam fără de tinta-n sus/Într-o salbatică splendoare", spre un Ceahlău aflat "în zări albastre". Tabloul se lărgeste și se adâncește în mister odată cu comparația "ca o taină calătoare/Un nor.Plutea.". epitetul "salbatică splendoare", ca și metafora "Ceahlăul./Un urias cu fruntea în soare" subliniază aspecte importante ale tabloului de natură.

Cu prima strofă ne-am aflat în spațiul cosmic al descrierii de natură, dar în strofă a doua, poetul ne coboară într-un peisaj terestru prezentat dinamic, într-o natură apropiată: "spicele", "feciorii și fetele", "mieii albi", "graurii suri" definesc spațiul teluric în care se află poetul. Aici, picturalul domina cu ajutorul epitetelor caracterizatoare sau cromatice, precum și a comparațiilor și a inversiunii: "Vesel cânt". "blonde plete", "lungul lor vesmant". La acestea se mai adaugă imaginile motorii date de verbele la imperfect: spicele "jucau", graurii "zburau", etc.

Natură personificată este o divinitate în fața căreia poetul rămâne extaziat.

După ce la începutul secolului trecut întâlnim descrieri de natură în operele lui Carlova, Bolliac, Alexandrescu, Heliade Rădulescu, Vasile Alecsandri introduce în literatură nu numai denumirea speciei, dar și un volum de pasteluri de o adevărată valoare. L-au urmat Mihai Eminescu, George Cosbuc, Octavian Goga, Alexandru Macedonsky, G.Bacovia, I.Pillat și mulți alții. Toți aceștia au fost autori de inspirate descrieri de natură, fiecare într-un mod personal și original.